

Sygn. akt VII Uz 9/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2014 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania S. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

na skutek zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 października 2014 roku, odrzucające zażalenie pełnomocnika odwołującego na postanowienie z dnia 5 września 2014 roku, sygn. akt VI U 151/13 postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 września 2014 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w W., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił wniosek S. L. o przyznanie zwrotu kosztów związanych z dojazdami na badania przez biegłych sądowych (VI U 151/13, k. 169).

W uzasadnieniu postanowienia, Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w W. stwierdził, że wniosek podlega oddaleniu jako spóźniony, bowiem niezależnie od faktu reprezentowania odwołującego przez zawodowego pełnomocnika, S. L. był wielokrotnie pouczany o trzydniowym terminie do zgłoszenia wniosku o przyznanie należności, liczoną od zakończenia czynności z udziałem osoby uprawnionej, zgodnie z art. 92 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 roku poz. 1025). Sąd Rejonowy wskazał, że odwołujący był wzywany do osobistego stawiennictwa celem przeprowadzenia badań lekarskich w dniach 16 grudnia 2013 roku w W., 11 marca 2014 roku w M. oraz 12 maja 2014 roku w L.. Wniosek o zwrot kosztów zgłosił jednak dopiero do protokołu rozprawy w dniu 28 lipca 2014 roku.

Pełnomocnik odwołującego, w dniu 23 września 2014 roku wniósł apelację (VI U 151/13) od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W. z dnia 8 lipca 2014 roku, zaznaczając, że razem z zaskarżeniem wyroku, zaskarża postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 5 września 2014 roku w przedmiocie oddalenia wniosku odwołującego o przyznanie zwrotu kosztów związanych z dojazdami na badania przez biegłych, które zostało pełnomocnikowi doręczone wraz z wyrokiem i jego uzasadnieniem, w dniu 9 września 2014 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-P. w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 6 października 2014 roku postanowił odrzucić zażalenie pełnomocnika odwołującego na postanowienie z dnia 5 września 2014 roku (VI U 151/13). W uzasadnieniu, Sąd Rejonowy wskazał, że pełnomocnik odwołującego w dniu 23 września 2014 roku nadał na pocztę zażalenie na postanowienie z dnia 5 września 2014 roku. Sąd Rejonowy wskazał, że zażalenie, jako spóźnione, podlega odrzuceniu na podstawie art. 394 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. 2014, poz.101; dalej k.p.c.) w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

W dniu 20 października 2014 roku, pełnomocnik odwołującego nadał na poczcie zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-P. w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 października 2014 roku w przedmiocie odrzucenia zażalenia na postanowienie z dnia 5 września 2014 roku (VI U 151/13). Zaskarżonemu postanowieniu pełnomocnik zarzucił:

1. Naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy tj.
  - a) Nieprawidłowe zastosowanie art. 394 § 2 k.p.c., co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych skutkujących następnie niezastosowaniem art. 394 §1 pkt. 9 k.p.c., bowiem pełnomocnik odwołującego nie złożył zażalenia na postanowienie z dnia 5 września 2014 roku, bo złożył apelację co do istoty sprawy;
  - b) Nieprawidłowe zastosowanie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., bowiem pełnomocnik odwołującego zaskarżył postanowienie z dnia 6 października 2014 roku w apelacji, zgodnie z art. 394 § 1 pkt. 9 k.p.c.;
  - c) Nieprawidłowe zastosowanie art. 98 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić koszty procesu w tym wydatki faktycznie poniesione w sprawie, natomiast Sąd Rejonowy nie zakwestionował wysokości wydatków, ale odmówił ich zasądzenia, bezpodstawnie powołując się na przepisy dotyczące świadka, kiedy wniosek dotyczył strony;
  - d) Nieprawidłowe zastosowanie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 92 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i w zw. z art. 91 i art. 85 tej ustawy – skoro art. 91 tej ustawy stanowi, że w przypadku gdy przepisy przewidują przyznanie stronie należności w związku z jej udziałem w postępowaniu sądowym, należności te przyznaje się stronie w wysokości przewidzianej dla świadków, a nie w terminie przewidzianym dla świadków.

Pełnomocnik odwołującego wniósł o:

1. Uchylenie postanowienia z dnia 6 października 2014 roku poprzez stwierdzenie, że przedmiotowa sprawa zostanie rozpoznana In merita przez Sąd Okręgowy przy analizie apelacji złożonej w przedmiotowej sprawie, zaskarżającej przedmiotowe postanowienie;
2. Zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego zgodnie z normami przepisanyymi wraz z poniesionymi wydatkami w kwocie 8,54 zł.;
3. O rozpoznanie sprawy również pod nieobecność odwołującego.

W uzasadnieniu, pełnomocnik odwołującego wskazał, że Sąd Rejonowy popełnił błąd, ponieważ pełnomocnik nie składał żadnego zażalenia na postanowienie z dnia 5 września 2014 roku. Wobec tego, zdaniem pełnomocnika odwołującego, postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W. z dnia 6 października jest bezpodstawne, oparte na błędzie faktycznym, ponieważ przyjmuje, że było jakieś zażalenie, którego nie było.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 108 k.p.c., sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Przepis art. 108¹ k.p.c. stanowi, że jeżeli w toku postępowania sąd nie orzekł o obowiązku poniesienia kosztów sądowych lub orzeczeniem nie objął całej kwoty należnej z tego tytułu, postanowienie w tym przedmiocie wydaje na posiedzeniu niejawnym sąd, przed którym sprawa toczyła się w pierwszej instancji. Przepis art. 394 k.p.c. reguluje z kolei dopuszczalność wniesienia zażalenia na postanowienia sądu. Zgodnie z § 2 tego artykułu, termin do wniesienia zażalenia jest tygodniowy i liczy się od doręczenia postanowienia, a gdy strona nie zażądała w terminie przepisany doręczenia postanowienia zapadłego na rozprawie – od ogłoszenia postanowienia. Zgodnie z brzmieniem art. 394 § 1 pkt. 9 k.p.c., zażalenie przysługuje na postanowienia sądu pierwszej instancji, których przedmiotem jest zwrot kosztów, określenie zasad ponoszenia przez strony kosztów procesu, wymiar opłaty, zwrot opłaty lub zaliczki,

obciążenie kosztami sądowymi, jeżeli strona nie składa środka zaskarżenia co do istoty sprawy, koszty przyznane w nakazie zapłaty oraz wynagrodzenie biegłego lub należności świadka.

W niniejszej sprawie, w dniu 28 lipca 2014 roku zapadł wyrok w sprawie z odwołania S. L. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. o jednorazowe odszkodowanie, w którym Sąd Rejonowy **nie orzekł** o zwrocie kosztów poniesionych przez odwołującego (VI U 151/13). Sąd Rejonowy uczynił to, zgodnie z art. 108¹ k.p.c., w postanowieniu z dnia 5 września 2014 roku (VI U 151/13).

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 kwietnia 2013 roku (III CZP 15/13) stwierdził, że „**na zawarte w wyroku postanowienie** o kosztach procesu stronie nie przysługują dwa środki zaskarżenia: apelacja od całego wyroku i zażalenie na postanowienie o kosztach. Ma ona możliwość wniesienia albo apelacji od całego wyroku albo zażalenia na postanowienie o kosztach. Wniesienie apelacji niweczy dopuszczalność zażalenia na **postanowienie o kosztach procesu zawarte w wyroku** i to niezależnie od kolejności wniesienia każdego z tych środków odwoławczych”.

W uzasadnieniu prawnym tego orzeczenia, Sąd Najwyższy stwierdził, iż w literaturze i orzecznictwie nie ma wątpliwości, że kodeks postępowania cywilnego nie przewiduje zbiegu czy konkurencji kilku środków zaskarżenia, bowiem obowiązuje w nim zasada wyłączności i niepodzielności tych środków. Ponadto, wniesienie środka zaskarżenia, co do istoty sprawy wyklucza dopuszczalność wniesienia zażalenia na rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w wyroku. W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 1968 roku (III PZP 44/67), mającej moc zasady prawnej, Sąd Najwyższy stwierdził, że „k.p.c. nie przewiduje możliwości wyboru środka zaskarżenia w przypadku, gdy określone postanowienie zostało zawarte w sentencji wyroku. Oznacza to, że w razie zamieszczenia w wyroku postanowienia, na które przysługuje zażalenie, stronie służy środek prawny odpowiadający istocie wydanego orzeczenia, zgodnie z przedmiotem rozstrzygnięcia, czyli zażalenie. Tylko w jednym przypadku ustawodawca dał wyraz zasadzie zbiegu środków odwoławczych, ale ze skutkiem pochłonięcia jednego środka prawnego przez inny środek prawny – w art. 394 § 1 pkt. 9 k.p.c. – gdzie wyraźnie przewidziano sytuację, gdy orzeczenie o kosztach procesu, będące z istoty rzeczy postanowieniem, zawarte w wyroku, może być zaskarżone łącznie z rozstrzygnięciem mającym charakter wyroku, jednym środkiem prawnym – rewizją. **Jeżeli zatem strona składa rewizję od wyroku, a więc środek zaskarżenia, co do istoty sprawy, to nie musi wnosić odrębnego środka w postaci zażalenia na postanowienie o kosztach zawarte w wyroku.** Wniesienie rewizji od wyroku „pochłania” zatem (ze skutkiem unicestwienia) możliwość wniesienia zażalenia na zawarte w wyroku postanowienie o kosztach procesu”.

Przenosząc powyższe twierdzenia Sądu Najwyższego na grunt niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy stwierdza, że pełnomocnik odwołującego nie rozróżnia sytuacji, w której postanowienie o kosztach zostało zamieszczone w wyroku, od sytuacji, z którą Sąd ma do czynienia w niniejszej sprawie, to znaczy – wydania odrębnego postanowienia w przedmiocie kosztów.

Zasadą jest, że na postanowienia sądu przysługuje zażalenie. Przepis art. 394 § 1 pkt. 9 k.p.c. stanowi wyjątek od tej zasady, dopuszczając wniesienie innego środka zaskarżenia na postanowienie sądu dotyczące m.in. zwrotu kosztów. Nie ulega wątpliwości, że ustawodawcy chodziło tu o dopuszczalność wniesienia apelacji. Zgodnie z art. 367 § 1 k.p.c., od wyroku sądu pierwszej instancji przysługuje apelacja do sądu drugiej instancji. Sąd Okręgowy nie ma także wątpliwości, że ustawodawca miał na celu zachowanie wspomnianej wyżej wyłączności i niepodzielności środków zaskarżenia obowiązujących na gruncie k.p.c. W związku z tym, w przypadku, gdy orzeczenie dotyczące zwrotu kosztów znajdzie się w wyroku, strona, która składa apelację od całego albo poszczególnych punktów merytorycznego rozstrzygnięcia sądu, nie może złożyć oddzielnego zażalenia na postanowienie w przedmiocie kosztów. W niniejszej sprawie jednak, Sąd Rejonowy nie orzekł o zwrocie kosztów w wyroku. Zatem, na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 5 września 2014 roku, przysługiwało odwołującemu zażalenie, a nie apelacja.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz prawidłowej wykładni przepisów prawa. W związku z tym, Sąd Okręgowy stwierdza, że postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 października 2014 roku w przedmiocie odrzucenia zażalenia pełnomocnika

odwołującego na postanowienie z dnia 5 września 2014 roku, jest prawidłowe i odpowiada obowiązującym przepisom prawa. Zgodnie bowiem z panującym w orzecznictwie poglądem, nie nazwa środka zaskarżenia, ale jego treść decyduje o terminie, w którym istnieje dopuszczalność jego wniesienia. Nie ma więc doniosłości prawnej to, że pełnomocnik odwołującego zamieścił w apelacji sformułowanie, które na gruncie obowiązujących przepisów prawnych było zażaleniem na postanowienie Sądu Rejonowego. Innymi słowy, fakt oznaczenia pisma „apelacją” nie obliguje sądu do rozpoznania wszystkich zamieszczonych w niej punktów jako apelacji. Tym bardziej, jeśli, jak w niniejszej sprawie, zawiera zażalenie na odrębne od wyroku postanowienie.

Z uwagi na powyższe, rozważanie pozostałych dwóch zarzutów pełnomocnika odwołującego jest bezprzedmiotowe.

Wobec powyższego, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia.

ZARZĄDZENIE

(...)